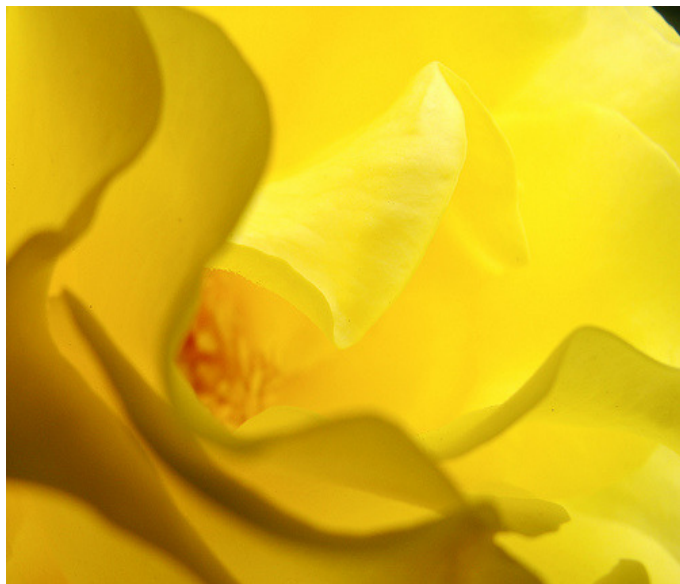

Het geheim is: Christus is in u!

Door de praktijk van christelijke meditatie plaatsen we onszelf in een eenheid met alles en iedereen. Alle verschillen die ons scheiden vallen weg. John Main benadrukt dat dit geen abstracte visie is want: "ze bevat een diepe persoonlijke vreugde aangezien de waarde van iedere persoon erin wordt bevestigd".

De schoonheid van de christelijke levensbeschouwing ontplooit zich in haar visie van eenheid. Hierin wordt de gehele mensheid verenigd met de Ene die één is met de Vader.

Alles, inclusief de schepping, wordt in een kosmische beweging naar eenheid getrokken, omdat deze de verwezenlijking is van de goddelijke harmonie.

Dit is geen abstracte visie, want ze bevat een diepe persoonlijke vreugde aangezien de waarde van iedere persoon erin wordt bevestigd. Niets van deze unieke schoonheid gaat verloren in die grote eenwording, maar iedereen zal tot vervulling komen in allen.

Enkel in verbondenheid worden we waartoe we geroepen zijn en weten we wie we werkelijk zijn.

Eeuwenlang is dit de grote visie geweest van de christelijke traditie en zonder deze visie kunnen we ons evenmin christen noemen. Daarom wordt ieder van ons geacht deze visie tot een persoonlijke ervaring te maken, ze klaar en duidelijk te zien, of beter: ze te zien met de ogen van de Heer. Vanuit christelijk perspectief is onze belangrijkste levensopdracht: tot eenheid komen, communio.

Dit houdt in dat we **voorbij elk dualisme** moeten gaan, **voorbij elke verdeeldheid** in onszelf en voorbij de vervreemding die ons van anderen scheidt.

Dualisme was het kenmerk van de dwalingen die de grote eenheidsgedachte, het subtiele evenwicht in het christelijk perspectief, dreigde te vernietigen. Ook stelt het dualisme ons voor onmogelijke en onwerkelijke 'of...of...'-keuzes die ons nodeloos kwelen: God of de mens, de ziel of de naaste, het klooster of de markt, enz.

Om deel te hebben aan de christelijke ervaring van eenheid, de ervaring van God in Jezus, dienen we eerst deze valse tweeledigheid in onszelf op te lossen. We dienen één te worden gemaakt door de Ene. Dualiteiten blijken zich steeds te ontwikkelen

uit de aard van hun natuur. Op die manier compliceren ze de heelheid en eenheid waaruit we zijn voortgekomen en waarnaar echt gebed ons terugbrengt. (pp. 9-10)

Op de vraag: "Hoe moeten we bidden?" geeft Paulus ons een heel eenvoudig antwoord: "Wij weten niet hoe te bidden, maar de Geest bidt in ons".

De christen hoeft zichzelf omtrent bidden geen ingewikkelde vragen te stellen. Wat hij "zijn gebed" mag noemen, is niet minder dan het binnengaan in de gebedservaring van Jezus zelf, de Geest, die band van eenheid met de Vader. Juist deze persoonlijke ervaring van Jezus is de eeuwig aanwezige realiteit in het hart van elk menselijk bewustzijn.

Al ons zoeken naar geheime kennis, verborgen wegen of leringen is overbodig en nutteloos omdat ons het diepste geheim werd geopenbaard: **"het geheim is: Christus in u"**.

We moeten er in ons bidden dan ook niet naar streven iets te laten plaatsvinden. Het heeft al plaatsgevonden.

Door dieper door te dringen in de vereniging met het bewustzijn van Jezus, in het wonder van onze eigen schepping, verwezenlijken wij enkel wat er reeds is. Dwangmatige ideeën verhinderen ons de innerlijke reis te ondernemen. Maar wie begrijpt: "we hebben de Geest van Christus", kan niet langer worden tegengehouden. (pp. 13-14)

Uit: "VAN WOORD NAAR STILTE", pp. 9-10, en 13-14, John Main o.s.b., Uitg. Lannoo, Tielt, 2000.